

РЕШЕНИЕ

№ 893

гр. Варна, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Иванка Д. Дрингова
Ивелина Влагова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разглежда докладваното от Ивелина Влагова Въззивно гражданско дело
№ 20233100501086 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 28988/19.04.2023г. по регистратурата на ВРС подадена от **Н. Ц. Ц.** срещу решение № 1018/24.03.2023г. постановено по гр.д.№ 11191/2022г., с което **са ОТХВЪРЛЕНИ** предявените в условията на евентуалност искове от жалбоподателя **срещу М. Г. А.**, както следва:

1) Иск с правно основание чл. 26, ал.1, предл.3 от ЗЗД, вр. чл.43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул.“Л.П.“ ***, комплекс „А.“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3, 4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомясто № 45 до момента, в който М. Ц.а се разпорежи с имота в полза на трето лице **поради накърняване на добрите нрави** и предявеният в евентуалност от него

2) Иск с правно основание чл. 26, ал.2, предл.4 от ЗЗД, вр. чл. 43, ал.1 от СК за

прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул.“Л.П.“ ***, комплекс „А.“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3,4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомясто № 45 до момента, в който М. Ц.а се разпорежи с имота в полза на трето лице **поради липса на основание и предявеният в евентуалност от него**

3) Иск с правно основание чл.26, ал.2, предл.1 от ЗЗД, вр. чл.43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с която Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул.“Л.П.“ ***, комплекс „А.“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3,4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. идеални части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомясто № 45 до момента, в който М. Ц.а се разпорежи с имота в полза на трето лице **поради липса на предмет, КАКТО И Е ОСЪДИЛ Н. Ц. Ц. да заплати на М. Г. А. сумата от 2000 лева, представляваща сторени съдебни разноски на основание чл.78, ал.3 от ГПК.**

Въззивникът – Н. Ц. Ц., чрез процесуалния си представител оспорва съдебното решение с твърдения за нищожност, неправилност, необоснованост и постановяване в нарушение на материалния закон, както и при неправилен анализ на събраните по делото доказателства.

Посочва се, че съдът не е изложил мотиви по евентуалния иск на нищожност на клаузата на чл.16 от брачния договор от 28.06.2016г. поради липса на предмет, във връзка с което моли обжалваното решение да бъде обезсилено, евентуално отменено и върнато на районния съд за ново разглеждане.

Възражава се срещу изводите на съда, че целта на брачния договор е била изначално страните да уредят отношенията си по повод на развода по взаимно съгласие вместо водене на дълъг бракоразводен процес, като поддържа, че уговорката по чл.16 от брачния договор не е поето от ищеца задължение за грижа и взаимопомощ, а противоречаща на добрите нрави уговорка за предоставяне на неопределена във времето облага. Дори да се приеме, че Н. Ц. е поел задължението да заплаща процесната такса за поддръжка и управление на етажната собственост в комплекс „А. 3“ с оглед качеството си на съпруг на ответницата – страна по договор за поддръжка, то това качество е отпаднало след развода и е отпаднало основанието за дължимостта на таксата поддръжка на чуждия имот. Заплащането на чужд дълг, при липса на правен интерес от това за ищеца посочено в клаузата на чл.16 от брачния

договор, се счита за противоречие на морала и добрите нрави.

Посочва се, че с постигнатото споразумение в бракоразводния процес одобрено от съда на 08.07.2016г. страните са преуредили договорките на предходно сключения брачен договор от 28.06.2016г. и в него не е включена оспорената клауза на чл.16 от брачния договор. На база на това счита, че брачния договор е прекратен.

Поддържат се и възраженията служещи като основание на евентуалните искове – за липса на предмет на брачния договор по отношение клаузата на чл.16 предвид на това, че задължението, което ищецът е поел да заплаща е било несъществуващо, неопределяемо и неопределено по размер към момента на неговото поемане.

Моли за отмяна на атакуваното решение и за постановяване на друго, с което предявените искове бъдат уважени. Претендира за присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна – М. А., чрез процесуалния ѝ представител. Счита жалбата за неоснователна, а решението на ВРС за правилно и законосъобразно. Посочва, че съдът е изложил мотиви по всеки от разгледаните искове като коректно е оценил фактическата обстановка и събраните по делото доказателства и е достигнал до правилни крайни изводи.

Поддържа, че още през 2015г., когато е сключил предварителния договор за апартамента в комплекс „А. 3“, ищецът се е задължил да подпише и договор за поддръжка на общите части на сградата с дружеството-продавач. По повод на развода се е наложило ответницата да се изнесе от общото жилище и да заживее в посочения апартамент, във връзка с което с ищеца са се споразумели /с чл.16 от брачния договор/ той да поеме задължението по договора за поддръжка на общите части като с това да компенсира понесените от съпругата материални и емоционални щети.

Поддържа заявените в отговора на исковата молба твърдения и възражения срещу предявените искове в това число, че ищецът е бил запознат със съдържанието на договора за поддръжка на общите части в комплекса включително с размера на таксата и базата, на която се изчислява. Посочва, че срокът на поетото задължение е определен в брачния договор – до момента, в който ответницата се разпорежи с имота. Оспорва твърденията му, че е изпаднал в невъзможност да заплаща сумата за поддръжка, както и че размерът на таксата е увеличаван с времето, което да обуслови извод за несъответствие на клаузата на чл.16 от брачния договор с добрите нрави, поради това че същата се преценява към момента на сключване на договора.

Моли решението на ВРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, както и да бъдат присъдени сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание страните, чрез процесуалните си представители поддържат заявените становища по исковете – въззивникът Н. Ц. за отмяна на решението и уважаване на исковете, а въззиваемата М. А. – за потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно

разписаните правомощия по чл. 269 от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. Първоинстанционният съд е формирал ясни и разбираеми мотиви по предявените иски, с които е обосновал крайното си решение за неоснователността им, поради което не е налице основание за обезсилване или отмяна на обжалваното решение на това основание. По останалите въпроси съобрази следното:

Предявените пред ВРС от Н. Ц. срещу М. А. в условията на обективно евентуално съединяване иски са за прогласяване нищожността на клаузата по чл.16 от сключения на 28.06.2016г. между страните брачен договор, с който Н. Ц. е поел задължение да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“, в който е разположен недвижим имот, представляващ апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул. „Л.П.“ ***, комплекс „А.“ със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежаща изба № 35, както и 3, 4490 % идеални части от общите части на сградата, равняващи се на 16,87 кв.м. и прилежащите към жилището 76,19 кв.м. ид. части от поземления имот, в който е построена сградата, в която се намира обекта, ведно с паркомясто № 45 до момента, в който М. Ц.а се разпорежи с имота в полза на трето лице: 1) поради накърняване на добрите нрави, на основание чл.26, ал.1, предл. 3 от ЗЗД вр. чл. 43, ал. 1 от СК; 2) евентуален от него иск чл.26, ал.2, предл. 4 от ЗЗД, вр. чл. 43, ал. 1 от СК за прогласяване нищожността на договора поради липса на основание и 3) евентуален от него иск с правно основание чл.26, ал.2, предл.1 от ЗЗД, вр. чл. 43, ал. 1 от СК за нищожност клаузата от брачния договор поради липса на предмет.

Твърденията на ищеца в исковата молба са, че сключеният между него и ответницата М. А. граждански брак на 27.05.1984г. е прекратен с решение от 08.07.2016г. по гр.д. № 322/2016г. по описа на Районен съд – Балчик с одобряване на постигнатото между страните споразумение по реда на чл.51 от СК. Излага, че преди прекратяване на брака са сключили на 28.06.2016г. брачен договор, с който съпругата е получила в своя лична собственост апартамент № 35, находящ се в гр.Варна, ул.„Л.П.“ ***, комплекс от затворен тип „А. 3“, ведно с паркомясто. В деня на сключване на брачния договор по настояване на съпругата съпругът Н. Ц. изразил писмено съгласие да заплаща годишна такса, дължима от М. Ц.а по договор за поддръжка и управление на общите части в комплекса до момента, в който тя се разпорежи с имота в полза на трето лице, обективизирана в чл.16 от него.

Договорът за поддръжка и управление бил сключен между М. Ц.а и „Пи Ел Ейч Инвест“ ООД на 07.06.2016г. и с него тя се задължила да заплаща годишна такса в размер на 925,68 евро без ДДС съобразно застроената площ на апартамента и паркомястото. Ищецът излага, че регулярно заплащал дължимата сума за годишна такса от 2016г., считано от прекратяване на брака с развод по взаимно съгласие, но поради настъпила неблагоприятна промяна в имущественото му състояние и увеличаване размера на таксата, същият е преустановил заплащането ѝ, за което е уведомил изпълнителя по договора за поддръжка и управление на общите части в комплекса. Поради неплащане, изпълнителят по договора „Планекс Инвест“ ООД с предишно наименование „Пи Ел Ейч Инвест“ ООД, се снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. №

9507/2022 г. по описа на Окръжен съд – Варна срещу ищеца.

Твърди, че уговорката по чл.16 от брачния договор е нищожна поради противоречие с добрите нрави, тъй като е налице нееквивалентност на престациите, доколкото същата възлага върху ищеца задължение за заплащане на годишната такса за неопределено време, с което се погасява чуждо задължение, без ищецът да получава насрещна престация. Посочва, че се е съгласил да сключи договор с наличието на оспорваната клауза поради това, че е желал с брачния договор да се уредят изцяло отношенията между съпрузите в случай на прекратяване на брака им като така се избегне воденето на дълъг бракоразводен процес по общия ред.

В условието на евентуалност се излага, че клаузата е нищожна поради липса на основание, доколкото основанието на брачния договор е при прекратяване на брачната връзка да се постигне доброволна подялба на придобитото по време на брака имущество и то не е съответно на поетото с клаузата на чл.16 от договора задължение за ищеца за заплащане на задължение възникнало в тежест на ответницата по договор подписан от нея.

В евентуалност се претендира за нищожност на клаузата на чл.16 от брачния договор поради липса на предмет, предвид на това че не е посочен размер и период на задължението. Ищецът счита, че липсата на яснота по съществените и елементи я прави неопределена и неопределяема до степен на липса на предмет. Моли предявените искове да бъдат уважени.

В срока за отговор по реда на чл.131 от ГПК е депозиран такъв от ответника М. Г. А.. Заявява становище за неоснователност на предявените искове и моли да бъдат отхвърлени. Посочва, че ищецът е запознат със съществените елементи на договора за поддръжка и управление, тъй като на 27.11.2015г. е сключил с „Планекс Инвест“ ООД предварителен договор за покупко – продажба на апартамента в комплекс „Антлантик 3“. С него, съпругът е поел задължение в деня на изповядване на окончателната сделка да сключи и договорът за поддръжка и управление. Твърди, че с цел да ускори прекратяване на брака поради установяване на извънбрачна връзка с друга жена, страните по делото са сключили и брачния договор, предхождан от проект, в който въпросът касаещ дължимото възнаграждение за поддръжка на общите части в комплекса и неговият размер е бил обсъждан, не е променян и в крайна сметка е бил приет от ищеца с подписването му.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Предявените в условията на евентуалност искове на ищеца Н. Ц. против ответника М. А. са такива за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения между тях по време на брака им брачен договор от 28.06.2016г. вписан в Службата по вписвания-гр.Варна с акт № 76, том 6, дело № 2027, вх.рег.№ 15034/28.06.2016г. на посочените основания – противоречие с добрите нрави и в евентуалност – поради липса на основание за сключването му и липса на предмет.

Няма спор, че страните понастоящем са бивши съпрузи, чийто брак сключен на

27.05.1984г. е прекратен с влязло в законна сила решение № 81/08.07.2016г., постановено по гр.д. № 322/2016г. по описа на Районен съд – Балчик чрез одобряване на постигнатото между тях споразумение по чл.50 от СК, като в частта досежно имуществените отношения съдебният акт препраща към сключения между страните брачен договор от 28.06.2016г.

Брачният договор е с нотариална заверка на подписите на Н. Ц. и М. А. и с него съпрузите са пожелали да уредят отношенията си в случай на прекратяване на брака им. Уговорили са придобитото по време на брака им имущество да премине в режим на разделност, като съпругата М. Г. А. – Ц.а получи в своя лична и изключителна собственост Апартамент № 35, находящ се в гр. Варна, ул. „Д-р Л.П.“ № 26, вх. „А“, ет. 5, комплекс „А.“, със застроена площ от 115,71 кв.м., ведно с прилежащите части от поземления имот и паркомясто № 45 с площ от 12,38 кв.м.; Стоматологичен кабинет, находящ се в гр. Варна, ул. „Д-р А.Ж.“ ***, с площ от 37,44 кв.м., ведно с 6,67 кв.м. ид.ч. от поземления имот, в който се намира обекта, както и лек автомобил „Фиат 500“, рег. № ***. Договорено е съпругът Н. Ц. да получи в изключителна собственост семейното жилище представляващо апартамент № 74, находящ се в гр. Варна, бул. „О.П.П.“ ***, с площ от 79,80 кв.м., заедно с прилежащото му избено помещение с площ от 4,46 кв.м., както и ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху поземления имот, в който е построена сградата; Поземлен имот, находящ се в гр.Варна, р-н „Приморски“, с.о. „Ален мак“, с площ от 800 кв.м. и лек автомобил „Фолксваген пасат 2.0 ТДИ“, с рег. № ***.

В чл.13 на Раздел IV „Участие на страните в разходите по време на брака“ съпрузите са договори Н. Ц. Ц. да заплаща годишната такса, дължима от М. Г. А. - Ц.а по Договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“, в който са разположени недвижими имоти, описани в чл. 3, ал. 1, т. 4 и 5 от договора до момента, в който тя се разпорежи с имота в полза на трето лице. Страните са постигнали съгласение това задължение на Н. Ц. Ц. да продължи да съществува и след развода на съпрузите, а в чл.16 от брачния договор е договорено, че при развод между страните, независимо от основанието за това, Н. Ц. Ц. се задължава да заплаща годишната такса, дължима от М. Г. А. - Ц.а по Договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“, в който са разположени недвижими имоти, описани в чл. 3, ал. 1, т. 4 и 5 от договора до момента, в който тя се разпорежи с имота в полза на трето лице. Договорено е в чл.17 от брачния договор, че при развод съпругът е поел задължението в срок до 31.08.2016 г. със свои сили и средства да извърши в имота в комплекс „А. 3“ довършително-монтажни работи, обзавеждане и оборудване по предложение на съпругата на обща стойност до 50 000 евро.

Имотите в комплекс „А. 3“ в гр.Варна – апартамент, паркомясто и ид.части от поземления имот са придобити на името на Н. Ц. Ц. по време на брака му с М. А., на база сключен с „Пи Ел Ейч Инвест“ ООД договор за покупко-продажба от 07.06.2016г. обективизиран в нот.акт № 23, том 2, рег.№ 2571, дело № 184/2016г. от Н. Ц. Ц.. В предварителния договор от 27.11.2015г. за закупуването на посочените по-горе обекти сключен между същите страни. В раздел Приложения, т.5 е посочено, че приложение на

същия представлява Договор за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“.

Договорът за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“ № 1331/07.06.2016г. с нотариална заверка на подписите от 04.07.2016г. е сключен между М. Г. А. – Ц.а /като собственик/ и „Пи Ел Ейч Инвест“ ООД /като инвеститор/ с договорено възнаграждение за техническо и административно поддържане и управление на общите части в жилищния комплекс /чл.2.3/ определено върху застроената площ на апартамента. В чл. 2.8 от същия фигурира задължението на собственика за обезпечение на изпълнението на задълженията му по договора да предостави на инвеститора гаранционен депозит в размер на 300 евро, който следва да бъде заплатен в деня на нотариалното прехвърляне на собствеността на имота.

На същата дата – 07.06.2016г. ищецът Н. Ц. е заплатил на „Пи Ел Ейч Инвест“ ООД гаранционен депозит за такса поддръжка на ап.35 к-с „А. 3“ в размер 586,75 лева, равняващ се на 300 евро, видно от приложената по делото квитанция от 07.06.2016г.

Като доказателство по делото са представени 9 броя квитанции удостоверяващи заплащането от страна на ищеца на такса поддръжка за ап. 35 в к-с „А. 3“ в периода 06.02.2017г. – 26.08.2021г., поканата за доброволно изпълнение от „Планекс инвест“ ООД, изпратена до ищеца относно просрочени задължения за такса поддръжка за същия имот за периода от 01.09.2021г. до 28.02.2022г. в размер на 963,90 лева, както и издадена в полза на „Планекс инвест“ ООД заповед по чл.410 от ГПК за изпълнение на парично задължение № 4612/21.07.2022г. по ч.гр.д. № 9507/2022г. срещу длъжника Н. Ц. Ц. за сумата от 1767,15 лева, представляваща дължима за имота такса за поддръжка и управление за периода от 01.09.2021г. до 31.07.2022г.

По същността си брачният договор представлява двустранна правна сделка, с която лицата, които предстои да сключат брак или съпрузите уреждат своите имуществени отношения, свързани с брака, както и с неговото прекратяване. Същият съгласно чл.38, ал.1 от СК може да съдържа уговорки само относно имуществените отношения между страните, в това число правата на страните върху имуществото, което се придобива по време на брака; правата на страните върху притежаваното от тях имущество преди брака; начините на управление и разпореждане с имуществото, включително и със семейното жилище; участието на страните в разходите и задълженията; имуществените последици при развод; издръжката на съпрузите по време на брака, както и при развод; издръжката на децата от брака и други имуществени отношения, доколкото това не противоречи на разпоредбите на СК.

В случая ищецът Н. Ц., позовавайки се на сключения с ответницата брачен договор от 28.06.2016г. твърди недействителност на клаузата на чл.16, с която се е задължил при развод между него и ответницата М. А.-Ц.а да заплаща годишната такса дължима от нея по Договора за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“ в гр.Варна до момента, в който последната се разпорежи с имота в полза на трето лице. Клаузата попада в приложното поле на законово разрешеното съдържание на брачния

договор по чл.38 от СК доколкото урежда участието на страните в разходите и задълженията за придобитото по време на брака имущество.

Съдът намира за неоснователни твърденията на ищеца, поддържани и във въззивната жалба, че постигнатото между тях и одобрено от съда споразумение по чл.51 от СК за прекратяване на брака им е преуредило поетите с брачния договор отношения по начин, който е довел до мълчаливо прекратяване действието на брачния договор.

Действително съгласно чл.42, ал.1, т.3 от СК брачният договор се прекратява при прекратяване на брака, с изключение обаче на онези негови клаузи, които уреждат последиците от прекратяването и са предназначени да действат и след него, т.е за в бъдеще. Именно такъв характер има оспорваната клауза на чл.16 от брачния договор, която съобразно съдържанието ѝ е предназначена да действа за след прекратяване на брака, т.е за времето след влизане в сила на съдебното решение за прекратяване на брака /за разлика от аналогичната разпоредба на чл.13 от брачния договор, която предвижда идентично задължение за времето, в което страните са в брачна връзка/. Видно е от представеният заверен препис от бракоразводното решение по гр.д.№ 322/2016г. по описа на ВРС, че със споразумението си по чл.51 от СК страните не са уговаряли нещо различно касателно задължението за заплащане на годишните такси за поддръжка на общите части в комплекса от затворен тип „А. 3“ от страна на Н. Ц., нито са отменили изрично договорката на чл.16 от брачния договор, което означава че същата не е прекратила действието си и продължава да обвързва страните.

По наведените от ищеца твърдения за нищожност на клаузата на чл.16 от брачния договор поради накърняване на добрите нрави, съдът намира същите за неоснователни. Съгласно правната доктрина и непротиворечивата практика на ВКС страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави. Според Тълкувателно решение № 1 от 15.6.2010г по тълк.дело № 1/2009г на ОСГК на ВКС, добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона. Противоречие с добрите нрави е налице, когато сделката противоречи на общоустановените нравствено-етични правила на морала, в това число принципите за справедливост и добросъвестност в гражданските отношения. В случая не може да става дума за нееквивалентност на престации, доколкото с брачния договор не е уговорено насрещно задължение от страна на М. А., чиято еквивалентност на поетото от ищеца задължение да се преценява. Насрещна престация на задължението на Н. Ц. да заплаща годишната такса за поддръжка и управление на общите части в затворения комплекс „А. 3“ се дължи от трето за брачния договор лице – „Пи Ел Ейч Инвест“ ООД и същата не е предмет на настоящото производство.

По същността си клаузата на чл.16 от брачния договор представлява поемане на задължение за заплащане на чуждо задължение, доколкото страна по договора за поддръжка на общите части в комплекс „А. 3“ е ответницата. Само по себе си поемането на чуждо задължение не е нищожно поради накърняване на добрите нрави, доколкото е въпрос на

израз на свободна воля и свободно договаряне. Приключването на брачната връзка може да е съпътствана с желание на единия съпруг да подsigури финансово другия – било чрез осигуряване на парични средства, било чрез поемане на негово финансово задължение и каквито и да са били мотивите на ищеца, то същите не подлежат на съдебен контрол, доколкото са резултирали в доброволно сключения брачен договор. Клаузата не противоречи на морала, предвид отпадане на качеството на ищеца на съпруг на ответницата, доколкото очевидно волята на страните е била чрез нея да уредят именно неравноправното положение, което е възникнало по повод прекратяване на брака в следствие на това, че собствеността и ползването на семейното жилище остава за ищеца, а ответницата е тази, която следва да премести местоживеенето си в имот, за който се предвижда задължение за заплащане на годишна такса за поддържане и обслужване на общите части. Договорката не противоречи на добрите нрави поради неопределяемост на крайния момент на задължението защото такъв е уговорен и това е моментът, в който собственикът – ответник се разпорежи с имота.

Оспорената клауза на чл.16 от брачния договор не е нищожна и на въведеното в евентуалност основание, а именно поради липса на основание. Както бе посочено по-горе с оспорената договорка ищецът се е съгласил да погасява при договорените условия чуждо парично задължение. Горното не означава априори, че уговорката е лишена от основание, предвид на това, че липсва договорена насрещна престация, доколкото едностранното поемане на задължение не е недействително и може да е резултат от реализиране на дарствено или друго намерение – проява на взаимност, привързаност, подкрепа към съпруга и т.нат., а е възможно по този начин страните да уреждат други свои взаимоотношения, включително финансови възникнали при или по повод брачната им връзка и придобиването на брачното имущество.

В случая самият ищец твърди, че волята /основанието/, с която е встъпил в брачния договор е била да постигне цялостно и доброволно уреждане на отношенията с ответницата, като по този начин избегне воденето на дълъг бракоразводен процес по общия ред. Следователно основание за включване на клаузата като елемент от брачния договор е била налице към момента на сключването му, което е и моментът към който се преценява действителността на договорката. Основанието не е отпаднало и след прекратяване на брака, тъй като както бе посочено вече е предвидено действието на клаузата да е именно занапред, за времето след развода.

Що се отнася до последното въведеното от ищеца като предмет на исковата му претенция основание за нищожност – липса на предмет на клаузата на чл.16 от брачния договор поради липса на яснота относно съществениите и елементи – срок и размер, съдът го намира също за неоснователно.

Предмет на задължението на ищеца съгласно чл.16 от договора от 28.06.2016г., както изрично е посочено в нея, е заплащането на годишната такса дължима по Договора за поддръжка и управление на общите части в комплекс от затворен тип „А. 3“ касателно собствените на ответницата обекти в него. Самият договор за поддръжка и управление на

общите части е сключен между М. А. и „Пи Ел Ейч Инвест“ ООД на 07.06.2016г. с нотариална заверка на подписите им от 04.07.2016г. и в него /чл.2.3/ е посочен размерът на задължението. В самия чл.16 от брачния договор е посочена и продължителността на задължението за заплащане – от прекратяването на брака с развод до момента, в който бившата съпруга се разпорежи с имота в полза на трето лице. Следователно и размерът и срокът на задължението са определени и/или определяеми, което означава, че задължението има предмет. Оспорването, че ищецът не е участвал при договарянето на цената, както и че може и да не се сбъдне условието предвидено като правопогасяващо за задължението му, не променят крайния извод на съда, че договорната клауза на чл.16 от брачния договор не е лишена от предмет.

Нещо повече, ищецът не само е знаел за задължителната по договора такса поддръжка и нейния размер, но и е заплащал същата в продължение на няколко години – от 2017г. до 2022г., видно от квитанциите, които самият той е представил с исковата молба. С извършените плащания ищецът фактически е изпълнявал задължението си по чл.16 от брачния договор, което означава че същото е имало предмет и той е бил известен на задълженото лице.

Твърдяното обстоятелството, че доходите на ищеца са намалели понастоящем е ирелевантно за преценката действителността на оспорената клауза, но то би могло да бъде основание за прекратяване на брачния договор касателно нея по реда на чл.42, ал.1, т.2 от СК, в случай че същото се твърди и докаже да представлява съществена промяна на обстоятелствата, която сериозно застрашава интересите на съпруга – ищец.

С оглед изложеното съдът намира, че предявените в условията на евентуалност искове с правно основание чл. 26, ал.1, предл.3 от ЗЗД, вр. чл.43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 от сключения на 28.06.2016г. брачен договор поради накръняване на добрите нрави, с правно основание чл. 26, ал.2, предл.4 от ЗЗД, вр. чл. 43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 поради липса на основание и с правно основание чл.26, ал.2, предл.1 от ЗЗД, вр. чл.43, ал.1 от СК за прогласяване нищожността на клаузата на чл.16 поради липса на предмет се явяват неоснователни.

Настоящият съдебен състав достига до идентични изводи с тези на първоинстанционният съд, поради което решението му се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

И двете страни са направили искане за присъждане на разноски за въззивното производство, като съобразно изхода на спора основателно се явява искането на въззиваемата страна М. А. за сумата от 1000 лева – заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната съдебна инстанция.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1018 от 24.03.2023г. по гр.д. № 11191/2022г. по описа

на ВРС, 8-ми състав.

ОСЪЖДА Н. Ц. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. Варна, бул. „О.П.П.“ *** **ДА ЗАПЛАТИ на М. Г. А.**, ЕГН *****, с адрес гр. Варна, ул. „Д-р Л.П.“ ***, комплекс „А.“, *** сумата от **1000** /хиляда/ лева – заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____